

# SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izkremši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja snižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri ali večkrat tiska.

Dopisi naj se isvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravištvu, na katero naj se blagovoljijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

## Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

**Peterburg 22. avg.** Oficijalno se iz Gornji-Studena 21. avgusta poroča: Štirideset turških bataljonov Sulejmanovih je nas prišlo davi pri Šipki-soteski. Več naskokov je bilo odbitih, ali boj traje še naprej, da si je tema.

Proti polu dnevu je pri Selvi začela ruska prva straža boj s Turki, ki od zjutraj od Lovaca sem prodirajo. Izid boja je še neznan.

**Peterburg 23. avgusta.** Iz Gornjega Studena se oficijalno 22. avgusta ob treh po polu dne poroča: Boj pri soteski Šipki se divje vojuje na dalje. Do tega trenutka še nij prenehal. Turki so z zmirom novimi vojaškimi oddelki ruske pozicije naskakovali (šturmali) ali dozda so še naše ruske vrle in hrabre vojske odbile vse turške naskoke, z velikanskimi turškimi izgubami.

Dunaj, 22. avgusta. Pismo iz Aten v „Pol. Corr.“ sklepa s tem, da bode Grška še le kot spremljevalka, ne pa na čelu vstaje Tesalcev in Epirotov stopila v akcijo, pa tudi to še le po odločilnih ruskih zmagah in ako si bode svesta končnega evropskega varstva.

Taistemu listu se iz Rima poroča, da je italijanski poslanik v Carigradu, grof Corti, dobil nalog, da javi turškemu ministru vnanjih poslov, in ako bode prilika, tudi velikemu vezirju bolestni vtis, kateri je turško klanje v Kavarni naredilo na italijansko vlado.

Carigrad 20. avgusta. Ker se je v največjem času ruska vojska močno pomnožila,

sklenila je porta brž novo rezervo v Adrijanopolji, Sofiji in drugod po Bulgariji do 50.000 mož sestaviti. Poleg tega se še druga rezervna armada 60.000 v Carigradu ima zbrati.

Bukurešt, 21. avgusta. Zadnjih osem dni so se obdrževala jako važna posvetovanja generalnega štaba ruskega glavnega stanu. Premotravalo se je, da bi se, ker se vojska bržkone ne bode končala pred zimo, popustile pozicije v Šipki-soteski, pri Trnovem, da bi se armada pomeknila nazaj čez Dunav in da bi se le oblegale turške podnavske trdnjave. Toda z ozirom na neugodni moralični upliv take operacije in iz strahu, da bi se potlej ne začelo splošno klanje Bulgarov, sklenilo se je, da se operacije takoj krepko začne in da se nobena pozicija več ne popusti radovoljno.

## Vojska.

Kakor dva naša denašnja telegrama poročata, vojuje se zdaj velevažen in krvav boj in za oba protivnika odločiven. Turki pod Sulejmanom so napali z veliko silo Šipko-sotesko, katero imajo Rusi v rokah, in dva dni so jo naskakovali. O izidu še nemamo končnega poročila. Ali to moremo vedeti, da je v dvodnevnem napadu moralo pasti strašno mnogo Turkov. Rusi so dozda zmagovalni. Naskok, ali „juriš“, ali „šturm“ — to je v vsakej vojni uže najstrašnejše; tu pada največ ljudi. Kakor so pri Plevni padali Rusi, tako je videti, da so te zadnje dni Turki padali pri Šipki. Prihodnje dni dobimo razjasnila.

Zatorej pričakujemo v prihodnjih dneh velikih poročil. Izid končnega boja pri Šipki

bode važen. Kajti tu je gotovo, da turški poveljnik Sulejman paša na ukaz turškega glavnega poveljnika mora predreti, če hočejo Turki kaj opraviti na dalje v ofenzivi. Zato se tako krvavo bori, kakor se je prej v Črnej gori. Ali so Rusi tu doli dovolj močni, ali ne, o tem nas bode uže jutrajšnji dan prepričal. Vsakako smo iznenadeni, da čujemo o močnej ofenzivi v soteski, kjer smo mislili, da je le malo ruske vojske. Uže štirinajst dni so nam naznanjali, da Turki primejo višje gori pri Razgradu, itd.

Težko je nam zdaj, dokler nemamo daljših telegrafskih poročil, ugibati ali prorokovati. Mi nečemo radi biti onim turkoljubim listom enaki, ki svoje želje uže naprej kot gotove proglašajo. Vse je mogoče. Verjetno je pa, da se bodo Turki v svojej ofenzivi smrtno opekli.

Ruski listi čudno soglasno energično govore zoper svojo vlado, očitaje jej, da nij pred bojem pri Plevni in sploh pred vojsko postavila več vojske na noge. Oni priznavajo, da smo turško vojno moč vsi premalo cenili, in da bi nas Slovane bila morala srbsko-turška vojska podučiti. Vsi so pa te misli, da o končnem izidu vojske nij dvomiti, ker Rusi ne odnehajo, predno Turčije ne podero.

Iz Adrijanopolja se piše: Iz Eski-Sagre je včeraj (5. avgusta) prišlo 4000 ubeglih Bulgarov sem, največ žensk in otrok. Če so še ondan bulgarski vstaši hudo divjali zoper Turke, zdaj turške sodnije strahovito počenja. Ne mini dan, da ne bi obesili v tem ali onem kraju po 10 do 15 Bulgarov. Obešajo jih na močna košata drevesa za veje.

## Listek.

### Na planinah!

(Piše Fr. H—ški.)

„Pridi vrh planin  
Nižave sin!“

Človek, sedeč celo leto v zatuhlej sobi pri s knjigami obloženej mizi, in čitajoč mične popise naravnega prostega življenja, začuti nekov notranji nagon, koji ga tira ven na prosto, vedno dalje in dalje, dokler ne dospe do zaželenega cilja; onda še le se čuti srečnega, presrečnega; vsaj pa i diha duša njegova vse bolje prosto in ves drugačen, svež zrak. Tu v križu matere narave, obda ga neka čarovna moč, odpre se mu cel zaklad naravnih čudès, vsa njegova prejšnja domišljavost izpremeni se v istinitost, in takrat je človek najsrečnejši mej srečnejši. — A gotovo je nij večje razvedritve, nego, kadar dospemo vrh gora, na vzvišeni svet, kjer se nam odpre prekrasen razgled na okolo in okolo, kadar

gledamo z lastnimi očmi doli na doljance, kadar nas obdaja krog in krog gruča od solnčnih žarkov obsejanih gor. Pa nij le okoličina mičnost, koja nas uči, ljubiti gore, i prebivalci, njihova bivališča in življenje nam podaje mnogo posebnosti in mičnosti, in gotovo se nikdo ne pokesa, ako si ogleda življenje po gorskih krajih. In v resnici nam potrduj to turisti v Švici, na Tirolskem, Koroskem, Štirschem in drugod, koji se nikdar ne mogó načuditi lepoti in priprostosti bivačev na „almah“.

I naša kranjska dežela nije zadnja v tem oziru; le žalibog, da se njeni bivalci sami premalo zanimajo o krasoti njenih vzvišenih krajev. Vsaj imamo i mi „alme“ — „planine“, bodisi na Karavankah, ali julijskih alpeh, ali kje drugod. Res, da je pohoditev kakovega velikana, kot Triglava, silno težavna in nevarna, pa vsaj se nahaja i vrh nižjih gora, postavim, na planinah, ista mičnost, ista prirodina slikavost, akopram v manjši meri.

Uže od narave rádoveden in poizvedalen, k temu pa izpodbujen še po lektiri mičnih potopisov, nijsem si mogel kaj, da bi se ne napotil i jaz meseca julija kamo dalje, nego le do domače vasice, kjer mi je znana uže itako vsaka pot in kjer i v okolici uže nij stvari, koje bi ne bil uže čestokrat pregledal.

Dospevši in prenočivši v Tržiči, trgu v romantičnej in krasnej dolini v znožji Karavank ležečem, napotimo se 19. julija zjutraj — bili smo četirji — otovorjeni z vsem k takovemu podvzetju potrebnim, proti planinam. Prav za prav bil je naš cilj vrh „Košuta“, ena izmed najvišjih gor Karavank, kakih 7000' visoka. Pot drži proti severovzhodu uže precej v zatišji. Uro hodá od Tržiča dospemo do tako zvanega „Teufelsbrücke“, po domače „dolžanini ali veliki most“. Človek bi mislil, bližaje se, da se tu ne more dalje, temveč, da je zaprla tukaj narava sama z mogočnim skalovjem vsak daljši prehod. A gorovljani, srečevajoči te z ogljem naloženimi ali praznimi s konji ali voli vpreženimi vozovi, potr-

Iz Carigrada se piše „A. A. Z.“. Osmanski podložniki grške narodnosti se dajejo četoma vpisavati kot prostovoljci, pa ne v turško, ampak v grško vojsko. Pretečeni teden so jih šle tri ladije v Piräus od tod.

Ruska vlada je izdala oficijalni zapisnik o izgubah v vojski do 9. t. m. Mrtvih, ranjenih in vjetih je vsega skupaj 14.459 mož. Vendar pa niso še vsi oddelki, ki so bili v bitki pri Plevni, poslali svojih izkazov. Skupna številka bode torej nekoliko večja. Več ko polovico vseh izgub zadeva deveti kor. Kori Vanovskega, Voronzovega, Hahna in Gobeckega nemajo skoraj nobenih izgub. V Aziji je divizija Tergakasovega največ trpela.

V Bosni se vstasi bore ravno tako uspešno in hrabro proti Turkom, kakor prej. Slučaj, da je general Despotović bil ujet, nič ne dene, ker druge čete, ki so še večje, pod Golubom in drugimi, so vedno neodvisno delovale in baš zadnje dni Turke preteple.

O konci abhazkega upora se piše „Pol. Corr.“, da je bitka pri Očenčiriji 27. junija vso stvar obrnila.

„General Alhazov nij bil toliko nerazumen, da bi ne bil porabil prepirov mej Fazlipašem in Abhazi; zato so Rusi počasi, a sigurno poprijeli ofenzivo na celej liniji. Sicer se je še posrečilo Abhazom 6. julija prekoračiti Galisgo in zasesti vas Tkvarčeli, katere stanovniki so se morali vstašem pridružiti, a uže drugi dan, 7. julija, vdarila je proti vstašem ruska kolona, ki je po 11 urnem boji, ki je trajal še v črnej noči, vzela vas in jo do tal podrla; Abhazi so bežali čez Galisgo in so popustili za soboj vso poropano živino.

Uže 6 dnij pozneje, 13. julija, se je Galisga lahko prekoračila pri Pakveši. Dve koloni sta šli čez-njo. Sovražnika so Rusi nenadoma napadli, zapodili v divji beg in posedli so ozemlje pri Gubiji.

Eden del konjice in dve kompaniji pehote sta pregnjali sovražnika do Mokve. Proti polu dnevu je bilo vse ozemlje mej Galisgo in Mokvo od upornih Abhazov popuščeno. Rekognoscirali so potem vse ozemlje ob Mokvi in so naredili most čez Galisgo. Ena kolona pa je dobila povelje, energično ravnati, vse vasi požgati, imetje vstašev uničiti in priplenjeno živino za-se porabiti. Ta ukaz se je tudi točno izvršil.

15. julija je major Tomajev zopet ofenzivno začel postopati. Porinil je Abhaze do reke Dudebi. Ko je general Alhazov vstale strogo kaznil, izdal je na-nje proglas. 250 oseb je naznanilo, da se podvržejo. 1. avgusta pa je prišla vesela vest, da so Turki Očenčiri izpraznili in da so ga ruski vojaki zasedli.

O turškem zverskem obnašanju piše dopisnik angleških „Times“ iz glavnega stana pri Karabunarji: Od vseh krajev slišim eno in isto, samo morjenje, klanje, požiganje in skrunjenje. Skoz več vasij sem uže šel, kjer sem videl samo pse in kuretino, vse hiše so požgane in oropane. Lepa žetev gnije po polji, kmetje so se na vse kraje razkropili, njih živina je razgnana in poropana, seno požgano, stanovanja uničena, kar se tiče posameznih slučajev zverstva, nij mogoče popisati jih, tako brezštevilni so in prav nič se dokazom ne da ugovarjati. Zdaj človek skoraj brez občutka gleda, pred čemer ga je še pred nekaj dnevi groza bilo. Tam pa tam visi nekoliko Bulgarov, odsekane glave pa se kakor kamenje brcajo pred soboj. Vsako uro privajajo kmete z najbolj ničevimi zatožbami in turški sodniki jih kar meni nič tebi nič obsojajo k smrti. Na čast Rusom moram reči, da nijsem nobene tožbe čul o njihovem ravnanju, akopram sem veliko Turkov o tem povpraševal. Včeraj sem obiskal veliko bulgarsko vas Kara-atli, katero so baši-bozuki požgali. Prebivalci so pobegli, a mnogo so jih Turki dohiteli in posekali. Psi in zdivjane svinje glodajo trupla, živina pa brez gospodarja tava po ulicah. Šole Turki nijso podrli, v njej so — vjete sekali. Toda te krutosti nijso še nič proti onim v Genla-Mahalissi, kjer so Čerkesi posekali ženske in otroke, ki so bili ubežali v cerkev. Angleški polkovnik Lennox in poročnik Chermiside, oba vojaška pribočnika, in zdravnika Leslie in Meyrick so izlekli iz cerkve 175 trupel žensk in otrok, ter so jih pokopali. Razen teh je ležalo okolo vasi še mnogo mrtvih, 36 ranjencem pa so zavezali rane. Imenovani očevidci prepisujejo ta nečloveški prizor kot čez vse mere strašen. Klanje je še dalje trajalo, ko so bili omenjeni gospodje prišli uže v vas in oni sami so bili v smrtni nevarnosti. Čerkesi so streljali na-nje. Jaz sam sem videl razmesarjene ženske, otroke in starce.“

## Francosko.

Sicer odjémlje kljubu vojnemu prestanku, ki celi ta mesec uže traje, glavno pozornost vsega sveta turško-ruska vojska za sebe, vendar se evropski politiki od časa do časa obračajo tudi drugam, in sicer na Francosko. Tam se pripravlja nov volilen boj, vendar je njegov izid principijalno tako važen, da za nekaj časa more celo zanimanje popolnem ná-se povleči.

Vodja republikanske večine dozdanje zbornice, Gambetta, je bil te dni v Lille in je govoril govor, kateri baš to važnost francoskih volitev naglašja. Rekel je, da bode ne le vseh 363 prejšnjih republikanskih poslancev gotovo zopet voljenih, temuč, da bode število republikanskih poslancev naraslo na 400 in morda še čez. O vladi Mac-Mahonovej, ki je 16. maja brez uzroka razpodila republikansko ministerstvo, izrazil se je Gambetta z veliko oostrostjo, tako, da konservativni listi celo trdijo, da ga hoče ta vlada pred sodnijo klicati.

Vlada namerava tudi pred volitvami, ki bodo baje oktobra meseca, obsedno stanje uvesti. Boji se celo slik republikanskih mož in jih po javnih gostilnicah konfiscira. Poleg tega reakcionarni listi vlado hujskajo, naj vrže republiko ob tla in kraljevsko oblast vzpostavi, naj se „osvobodi od bastardrepublike, ker 16. maj bi bil nesmisel, če nema namena, kraljestva ponoviti.“

Iz tega malega se vidi velika razburjenost duhov, ki vlada na Francoskem. Mi želimo iskreno, da bi zmerni republikanci, ki z neko morda preveliko gotovostjo zmage upajo, res tudi zmagali.

Kajti uže to, da tisti, kateri želé monarhistom zmage na Francoskem, precej naveščajo svojo željo po zvezi Francoske, Avstrije in Angleške — mora nas avstrijska Slovane napotovati, kam želje obračamo in od kod jih odvrčamo. Poleg tega pa ne smemo in nečemo v nobenem vprašanju pozabiti svete stvari svobode, in ta je zmirom v zgodovini nahajala svojo največjo zaščitnico in najvarnejše zavetje v republikanskej državnej obliki, katere Francozom želeli, da jo ohranijo in utrdijo, mora vsak svobodnjak sploh.

jujó ti nasprotno. In v istini, storivši nekaj korakov naprej, odpre se ti velikanska razpoklina, skozi kojoj gledaš še daleč naprej, vedno više in više. Razpoklina pa te nehoče spominja vulkanske moči, koja je morala tu sodelovati, da se je razkrojilo tako močno in debelo pečevje. V dnu tega predora, globoko doli, pa po skalovji teče vodica, imenovana Bistrica, ki teče skozi Tržič in se izliva v Savo. I tu je bilo treba naravine moči, da se je mogel učiniti čez to vodo, ali bolje, nad tem propadom — most. Pa ti je tudi most prav po božjej volji. Od jedne stene do druge, na levi strani vode pa še naprej preko skalovja držeči most iz nekoliko po dolgem vložnih brun in počez nametanih žaganic in vejevja — to je vsa naprava, koja veže nasprotni strani, to je tako zvani „Teufelsbrücke“ pri Tržiči na gorenjem Kranjskem v kotu mej Košuto in Kokovnico. Prišedšemu do sredine mostú, se ti začne majati in gugati, — pogled v vodo v propadu, pogled proti nebu, kjer te obdajajo od obeh strani strme pečine proti vrhu se ožeče, vse to ti

privede skoro vrtoglavico, a uže prvi poskus te preveri o varnosti prehoditve tega mostu, o kojem bi si človek mislil, da je elastičen in čudotvoren, posebno, ko vidi gorjance s konjem in vozom vred prekucniti se v vodo, a kmalu zopet na dan se splaziti. Vse to in enako vzvišuje zanimivost tvojega ogledovanja in težkim srcem zapustiš ta kras divje romantike.

Na levem bregu visoko v steno vdrela tabla z napisom pa ti svedoči o obisku grofa Korinskega — take redke naravske posebnosti; pa i druga po stenah vrezana ali napisana imena pričajo o premnogih občudovalcih.

Zapustivši ta kraj in prelazivši skozi navlašč v skalovje presekana vrata, ker bi se inače ne moglo dalje, odrinemo ob desnem bregu Bistrice in za tem Dolžanke proti planinam. Pot pelje vedno bolje navkreber, početkom mimo kake hiše, mimo planinskih vrtov in logov, a kmalu se zavije v gozd, bukovje in gabrovje, ter se vije po skalovji preko spodaj v dolini bobneče vodice.

Čez kake tri ure hoda je prva planina

s tremi kočami; višje in višje nahaja se mnogo družih do blizu vrha Karavank.

Tu gori v planinah imajo glavni ulog majarice, lovci, drvarji in kopiščarji; zadnji žgo oglje na tako zvanih kopiščih, kojih je sem ter tja mnogo.

Komaj se je približala pomlad in uže se veseli prosta gorska hči veselih dnij, ko bode vživala na planinah polno prostost, akopram je čaka mnogo teškega dela in jej preti mnogo nevarnosti.

Okolo kresa priženo živino na planine in tedaj je prava svečanost za kmeta in njegovo družino, posebno pa za planišarico, planišarja in pastirja, koji vendar le raji sedi v travi na prozračnej višini, nego v zatuhlej sobi v šolskej klopi.

Kaka pa je prav za prav planina? Mala ali vsaj ne velika trata sredi gozda ali poleg skalovja, prosta prepadov in strmin, blizu kake vodice ali studenca, kjer vsaj po večjem rase trava in je nasajeno morda še kako drugo celo plodonosno drevje. Na takovem, marsikje

## Politični razgled.

### Notranje dežele.

V Ljubljani 23. avgusta.

**Dunajski** listi, ki o bojišči nima jo česa pisati, ugibajo zopet o miru, češ, da bodo zverstva, ki jih oba dela činita, dala diplomaciji povod, da začne o miru obravnavati.

V **gališkem** deželnem zboru se je začela adresna debata. Videti je, da bode zmagala stranka, ki je protivna vsakej sovražnej demonstraciji proti Rusiji.

V **Černovicah** je vlada odzela mestu pravico davke pobirati. Ker ta pravica mnogo denarja stane, so Černovičanje s tem zadovoljni. — Morda bi tudi Ljubljancje bili.

### Vnanje države.

V **Belgrad** je prišel general Bogoljubov; tudi se vidi tam vsak dan več tujih častnikov. Zato je zmirom bolj verjetno, da Srbija začne vojno akcijo.

**Rumunska** vlada baje ne zna, kam bi se obrnila. „Romanul“ piše, da je mogoče da Rumunija svojo aktivno divizijo pokliče z bojišča.

**Egiptovski** kralj pošilja turškemu sultanu vedno več vojakov na pomoč. Ali morda bi jih potreboval krvavo sam, kajti Abisinija mu je hudo na vratu, v Darfura nij upor zart, in še zmirom so egiptovske finance v največjem neredu.

## Dopisi.

**Iz Št. Ruperta** 19. avg. [Izv. dop.]

17. t. m. je grofu Josipu Barbo pl. Waxensteinemu na Dobu pri Rakovniku okolo 4. ure popoldne začel goreti pod, senice in hlevi, kjer je bila živina Rakovniških pogorelcev shranjena. Ljudstvo je prihitelo iz vseh krajev na pomoč in neutrudljivo pomagalo gasiti in rešiti, kar je bilo mogoče. — Tu se je pokazalo, kako ljubi ljudstvo tega gospoda. Nobene nevarnosti se niso bali, ampak, ko je uže vse skupaj padalo, hiteli so korenjaški dečki v ogenj, kjer je bilo mnogo žita in družih reči v nevarnosti, ter rešili, kar je bilo mogoče. Res, vsacemu se je mogla solza v očeh zaiskrati, ko je videl, s kako marljivostjo je ljudstvo delalo, kot za svojega lastnega očeta; in zraven pa se je videlo na obrazih srčna žalost, da je ta dobrotljivi gospod, kateri je toliko dobrega revežem storil, posebno pa Rakovniškim pogorelcem, katere je dolgo časa hranil in nekoliko še hrani, ter jim dal stanovanja za ljudstvo in

živino, tudi v tako nesrečo prišel. Tudi brizgalnice iz Mirne in Št. Ruperta ste hitro na omenjeni kraj dospeli ter neutrudljivo delali, kakor tudi g. grof sam z ročno brizgalnico; ter na tak način obvarovali še druga blizu stoječa poslopja.

Škoda je cenjena na 2000 gl. Poslopje je bilo zavarovano. Uzroki tega požara niso nikomur znani. — Po mnenji najbrže je uzrok — pipa morala biti!

**Iz savinjske doline** 20. avg.

[Izv. dop.] Srce je moralo vsacega poštenega Slovana boleti, če je bral ali slišal, kako nesramno so oholi Magjari na brezštevilnih meetingih ali taborih zoper naše brate Ruse in Slované sploh sklepali in zabavljali. Njih brezmišljene in neumne simpatije za najhujšega sovražnika vsega Slovanstva in za dednega sovražnika habsburške dinastije, morale so vsako pravično srce žaliti in to tem bolj, ker se nikjer nasprotna stranka ganila nij in je bilo videti, kakor da bil glas peščice Magjarov res tudi glas cele Avstrije.

Kakor hladilno olje v skeleče rane prišla nam je iz Ljubljane vesela novica, da hočejo ondodni Slovenci tabor sklicati, na katerem bi zbranemu slovenskemu ljudstvu jasno dokazali, da more prijateljstvo z Rusijo Avstriji edino le koristiti. Dalje, kako neumne so magjarske terjatve, ki vedno le en dan kričijo, naj bi Avstrija svoj dosedanji, še precej ugodni, položaj zapustila in Rusiji, v lastno škodo in pogin, vojno napovedala, samo da reši krvoželne tirane, magjarske brate Turke, gotovega pogina.

Glas o tem slovenskem taboru je odmeval po celem Sloveniji, po slovenskem Štajerju ne manj ko po Kranjskem in Primorskem. Posebno radostno pa je bil sprejet ta glas v vedno narodnej savinjske dolini in kmalu se je spoznala potreba, da tudi mi v smislu ljubljanskega tabora ljudski shod skličemo.

Prvi so se o tej zadevi oglasili vrli Žavčani. Hitro so bili namreč pripravljeni, da prevzamejo težavno nalogo aranžerjev in odgovornikov in pokazali so s tem sijajno, da še niso pozabili časov žavske preteklosti, da so še vedno navdušeni sinovi matere Slave. Kakor slišimo, so tudi Mozirčani slovenski tabor sklicati hoteli in za njimi bi tudi drugi

narodni trgi v savinski dolini in na Štajerskem sploh — zaostali ne bili.

Dvakratna prepoved ljubljanskega tabora je to podvzetje tudi pri nas nekoliko zakasnila, če ne popolno nemogoče storila. Žavčani so namreč sklenili še le potem prošnjo za dovoljenje tabora vložiti, če se v Ljubljani dovoli. Po zadnji skušnji ljubljanskih Slovencev pač tudi mi sedaj ne moremo upati, da bi se nam dovolil. Naj pa bo uže zdaj, kakor hoče, svetu smo vendar pokazali, kako mislimo in navdušenje, katero zdaj je mej ljudstvom zaradi tabora, bo gotovo tudi pri prihodnjih volitvah primerno uplivalo.

Nek ljubljansk dopisun nas štajerske Slovence uže dolgo v graške „Tagespost“ huj-ska, naj nikar ne poslušamo ljubljansko-slovenskih prvakov, ker si ti neki močno prizadevajo, da bi breo, ki so jo pri kranjskih volitvah dobili, na štajerskem poravnali. Naj si bo omenjeni možicelj zvest, da bomo mi ove može kot buditelje in voditelje slovenskega naroda vedno spoštovali in njih svete poslušali; kar se pa naše narodnosti sploh tiče, jo bomo tudi brez njih sveta pred nemčursko silo varovati znali!

## Domače stvari.

— (Slovansko društvo) se snuje v Trstu. 15. t. m. imeli so tam živeči Slovani v ta namen shod, katerega so se udeležili vsi odločni Slovani, ki so sklenili, da imajo v tem društvu zastopani biti vsi slovanski elementi, živeči v Trstu in okolici.

— („Slovensko knjižnico“) zadržujemo iz uzroka, ker „inter arma Musae silent.“ Na jesen izide pa zopet nov zvezek. Do tedaj se bode založništvo menda tudi stari dolg poplačal.

— (Znani ruski profesor Baud. de Courtenay), ki je pisal v ruskih novinah o Rezijanih in sicer črte o Slovencih, mudil se je te dni v Ljubljani.

— (Cesarjev rojstveni dan) se je praznoval po vseh večjih krajih slovenske domovine, kakor nam več krajsih dopisov priča.

— (Skozi Ljubljano) se je predsinonjem vozil v Pulj cesarjevič Rudolf. Tam ostane šest dnij, da ogleda pomorska vojna orodja. Potem pojde „incognito“ tudi v Dalmacijo gledat naravno lepoto dežele.

nekaj vzvišenem prostoru se nahaja po ena, navadno pa po tri ali več koč s svinjaki in utam podobnimi hlevi, za kojimi je tako zvani planinski vrt. In takovih planin je mnogo, kar ravno mi doljanci zaznamovamo z imenom „na planinah“, a gori ima vsaka planina svoje posebno ime s posebno zaznamovanimi kočami, tikajočih se imen dotičnih gospodarjev. Tako postavim je prva planina, h kojej smo prišli „Dolžanina planina“ in kočje na njej: „Lenartova, Čenčeva itd.

Planinske kočje so zelo priprosta poslopja, navadno lesena, malokedaj na kamenitej podlogi postavljena. Skoro vse kočje imajo po jeden prostor, v kojem je ob jednem kuhinja in spalnica majarice. Iz tega prostora se pride skozi nizke duri v majhen hram za mleko. Dim si mora iskati izhoda skozi nizke duri, kajti tu ne najdeš nijednega dimnika. Veliko ognjišče je sredi prostora, nad njim visi na vrtečem se tramu mogočni kotel, v kojem se kuha piča kravam, prešičem in ovcam. V nekaterih kočah je za posteljo napravljen nekak posteljnak, toda tako visoko, da se mora kar

po lestvi zlesti v posteljo; zopet po drugih pa je prav nizko ali še celo na tleh. Miza je navadno kaj slaba v kakem koticu postavljena, a stola v našem pomenu ne dobodeš na planinah, timveč je napravljena preko zakajene stene kakova klop, vrhu tega je okolo mize še kak dolg stol brez naslonila. A je li uže nujnost, zadosti i kak povezen škaf ali lonec.

Zraven kočje je postavljen lesen svinjak za prešiče, in zraven svinjaka pak utam podobni hlevi v prenočitve krav in ovac. — Kar se zunanosti planinskih koč in njih bližnje okolice tiče, se krasno strinja od solnca temno ožgano tramovje s srebrno-sivo z deskami pokrito streho, in s svetlim zelenjem, s temno zelenimi jelkami in smrekami in s sivim kamenjem. Pred kočjo so ob steni nakopičena drva in vsakovrstno orodje leži na okolo; tu in tam je razobešeno planinarično perilo, se ve, ne tako belo, kot pri nas. V pobliznji okolici planinske kočje je planinski vrt, kojega meji plot od družih pašnikov. Trava, ki tu rase, se ne popase, temveč pokosi in posuši,

da jo imajo za krmitve, ako bi prekmalu zapadel sneg.

Živenje planinarice je zelo enolično; zjutraj vstane na vse zgodaj, pomolze, zakari na ognjišči, pristavi za prešiče in teleta ter skuha i sebi zajutrek. Zdaj spusti živino iz hleva, koja ti mora sama iskati svojega živeža po planinskih pašnikih, mej drevjem, po skalovji in strminah. Le bolna živina in krave s te-lički pridržé se v hlevu, kjer se malo bolje krmijo. O polu dne se vračajo majarice od svojih vnanjih opravil, kot molžbe bližnje živine, nakoševanja krme, prinašbe vode, kateri pa je treba včas od daleč nositi. Obed je prost, a tečen in redilen. Iz paše domov prišedša živina se zopet pomolze; do tistikrat pa se pripravlja surovo maslo in sir, ali pa se pospravlja, kida in nastilja s smerečjem po hlevu, ali pa se nabira in kuha za prešiče, ali sploh mnogo dela ima. Je li dokončano vse delo, tedaj je večer — delopust. Ta čas se porabi v obiskovanje sosednjih koč in evo ti zabave, petja in plesa.

(Dalje prih.)

— (Ljubljansko močvirje.) Začeli so se puliti iz vode pri vlivu Ljubanice v Gruberjev kanal stari jezovi koli. S tem se bode odtok vode polajšal, ker bode močvirji na korist prišlo.

— (G. škof Dobrila) je 21. avg. iz Divače odpeljal se po železnici v Pazin, od koder prične kanonično obiskovanje in se vrne v kakih treh tednih zopet po železnici v Trst.

— (Nesreče.) Iz Gorice se nam piše: Nedeljo sta pri kopanju v Soči utonila v Gradski dva vojaka, oba od ene in iste kompanije, ponedeljek je pa v Gorici pri manevri padel (artilrist) topničar raz konja tako nesrečno, da si je nogo zlomil in moral biti prepeljan v vojaško bolnico.

— (Požar.) 13. t. m. so pogoreli Janez Golobič na Kolu pri Semiču, in njegova soseda Janez Drganec in Janez Dajčman. Škoda je za 2800 gld. Nobeden nij bil zavarovan.

— (Utonil) je nek vincarski fant na slov. Štajerskem v Pesnici, ko je ribe lovil. Baje, da je prej vino pil.

— (Samoumor zaradi žaljenja.) V vasi breg pri Loki na Štajerskem živela je 40letna Marija Vočak s svojim možem, jako bogatim posestnikom, uže dalj časa v prepiru. Mož jo je mučil vedno z ljubosumnostjo, ki pa posebno od početka nij imela nobenega resničnega povoda. Mož jo je karal in pozneje tudi včasih nekoliko pretepel. Ko je potlej enkrat prišlo zopet do prepira in tepeža, vzela si je žena to tako k srcu, da je zavžila veliko arzenika in zaradi tega umrla. Mož je bil torej sumničen, da jo je on zastupil, a sodnijska preiskava v Celji je dokazala, da je nedolžen.

— (Toča) je pobila okolo sv. Lorenca na spodnjem Štajerskem; ob enem je udarila strela, ki je uničila štiri hiše. Škoda je neizmerna. Točo so še drugi dan v gozdu in po grabnih lehko z lopatami grebli. Na polji so našli ubite tiče in zajce.

— (Veliko škodo) je naredila toča 18. t. m. v mariborskem okraji, po vseh vaseh okolo Maribora na daleč okolo. Ob treh po polu dne so polja in vinogradi obljubavali še krasen pridelek, potem je šla četrta ure toča in razsajal je strašan vihar. Bilo je kakor po zimi. Več ur na okolo je bilo s točo vse pokrito. Vinogradi so goli in opustošeni, kakor po zimi, grozdje leži strto in raztreseno po tleh. Lepo trsje je razčesano in polomljeno, da tudi še prihodnje leto ne bo nič rodilo. Sadno drevje je brez listja, doli zbite veje in mladike leže po tleh. Kaj pa še polja! Koruza, fižol, proso, ajda, ki je vse tako lepo kazalo, celo otava po travnikih, vse je stepeno in uničeno. Ljudje zaradi neme obupnosti molče, niti tožiti ne morejo strašne nesreče, ki jih je zdaj uže četrto leto zaporedom zadela! Ako ne pride izdatne pomoči, mora marsikatera pridna in poštena rodbina pogubiti se.

— (Mili darovi) se bodo po celem našem cesarstvu nabirali za one kraje na Štajerskem, ki so bili nedavno tako silno po toči poškodovani.

## Razne vesti.

\* (Zabodel) je na Dunaji nek fjakar s kuhinjskim nožem policijskega komisarja Wohla na kolodvoru zapadne železnice, ker ga je nedavno obsodil k denarnej kazni.

\* (Čudni pojmi.) Na Dunaji je neka osemnajst let stara gospica tožila nekega trgovca, ker jej je ta pri majhenem prepiru mej govorjenjem rekel, da je „zaljubljena“. Njej, ki je nevesta, se zdi ta beseda nevarna za „dobro ime“.

\* (Pogorelo) je, kakor se 20. t. m. iz Prage javlja, mesto Hostava. Cerkev, mestno zbornico, poslopje okrajne sodnije, šola — vse je ogenj pokončal.

\* (Požar) je uničil tudi malo mesto Marijampol v Galiciji; pogorelo je 130 hiš.

\* (Dober oče.) V Klatavi na Češkem je mešan Volek svojo dvajset let staro hčer mej domačim prepriom tako stpel, da je na mestu mrtva obležala.

\* (Nesrečen strel.) Načelnik štacije na državnej železnici v Znojmu na Moravskem, je šel te dni na lov, pa je zraven tako nesrečen bil, da je ustrelil svojega lastnega sina, ki je na mestu mrtve obležal.

\* (Žalosten konec.) Neka krčmarica v Sobortu blizu Praga, ki je bila še v najlepših letih, imela je moža, ki je bil mnogo starši od nje. Pa ga je bila uže čez in čez sita. Zato naredi peklenski sklep, dati mu strupa v jed. Ko mož zastrupljeno jed poruži, čuti takoj bolečine v trebuhu. Urno pokliče zdravnika, ki mu je dal protivnega strupa. Pa vendar je v nevarnosti. Ker se je bal doma ostati, prenesli so ga v bolnico. Žena pa se je hotela odtegniti roki pravice. Zato se praznično obleče, kakor takrat, ko je šla k poroki in ko ljudje čez nekaj časa pridejo v njeno stanovanje, visela je mrtva na kljuki.

\* (Kuga.) V Odesi na Ruskem so te dni našli moža s nagnjusnimi ranami. Zdravniki so izpoznali, da je to sibirski kuga; umrl je čez malo ur in so truplo sežgali. Vse, kar je bilo z nesrečnejšem v dotiki, se je ali sežgalo ali pa desinficiralo.

\* (Kuga in lakota) mori prebivalstvo severnega Kitaja. Kar po tisoč ljudi umrje en dan; kitajska vlada pa nema dovolj denarja, da bi jim pomagala.

\* (Kebrov dež.) V Stegljici pri Berlinu je šel 14. t. m. kebrov dež. Vse ceste so bile pokrite z majhenimi kebrji, ki so bili kaka dva centimetra dolgi. Drug dan nij bilo nobene živalice več videti.

\* (Blizu nebes sežgan.) Pri nemškem patentnem uradu je nek človek prosil patenta za novo iznajdbo. Truplo umrlega človeka bi se po njegovej iznajdbi namreč délo v železen koš, katerega bi zračen balon kakor blisk urno potegnil tako visoko, da bi ga nihče ne videl. Kadar bi balon prišel dosta visoko, zgorelo bi truplo in veter bi raznesel pepel na vse kraje tega sveta. Prosilec omenja, da bi se omenjeni balon lahko večkrat rabil, in bi podvzetje ne bilo tako drago.

## Umrli v Ljubljani

od 17. do 20. avgusta:

Vilj. Linhartu, profesorju, novorojeno dete vsled slabosti, pa žena Ljudmila roj. Klemenčič, 27 l., za božjastjo. — Marija Šifer, lončarskega pom. žena, 40 l., za pljučnico. — Pet. Mohorčič, krojač, 42 l., Ana Bizjak, mestna reva, 62 l., oba za mrtvodom. — Karl Polak, kupčev otrok, 6 dni za krčem. — Ludvik Ham, delavca otrok, 11 dn., za krčem. — Fridrik Fink, polic. ag. otrok, 13 m., za drisko. — Alojzij Burger, v prisilni delavnici, 22 l., za vnetico. — Otokar Klerr, knjigar, za sušico. — Anton Jelovšek, c. kr. knjigovodstva uradnik v pokoji, 68 l., za mrtvodom.

Štev. 11310.

(213—3)

## Razglas.

Po določilu mestne občinske postave se a) računi mestne blagajnice od leta 1876, b) računi v mestnem oskrbnistvu stoječih zavodov od leta 1876

od 15. do 30. t. m.

v magistratnem ekspeditnem uradu v očitni pregled razporežijo, in tukaj tudi kake opazke o njih v zapisnik sprejemajo.

Od mestnega magistrata v Ljubljani,

11. avgusta 1877.

## Dunajska borza 23. avgusta.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

|                              |                |
|------------------------------|----------------|
| Enotni drž. dolg v bankovcih | 63 gld. 50 kr. |
| Enotni drž. dolg v srebru    | 66 " 98 "      |
| Zlata renta                  | 74 " 80 "      |
| 1860 drž. posojilo           | 112 " — "      |
| Akcije narodne banke         | 825 " — "      |
| Kreditne akcije              | 181 " — "      |
| London                       | 120 " 90 "     |
| Napol.                       | 9 " 68 1/2 "   |
| C. k. cekini                 | 5 " 74 "       |
| Srebro                       | 105 " 75 "     |
| Državne marke                | 59 " 30 "      |

Štev. 2131.

(219—3)

## Razpis

pisarske (dninarske) službe pri c. k. okrajnem glavarstvu v Sežani z letno plačo od 400, oziroma 450 gold.

Prosilci za to službo imajo vložiti pri omenjenem glavarstvu dotično prošnjo do

5. septembra t. l.

in dokazati, da so popolnem zmožni slovenskega in nemškega jezika, in da imajo lep rokopis.

Sežana, 17. avgusta 1877.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka

in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij boleznj, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicinske in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žile in nadnuho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in bledanje pri nosečih, ožonost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je boljše nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 sprideval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spridevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravielnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofina Castelnau, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spridevalov.

Spridevalo št. 73.670.

Spridevalo zdravielnega svetnika Dr. Wurzerja,

Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in griži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v sečni cevi, zaprtji, pri bolehnem bolenju v obistih in mehurji, trganje v mehurji i t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Bud. Wurzer, zdravielni svetovalec in člen mnogo učenih društev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila vedelne in nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bozne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gleda vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam.

James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry vsestransko, najbolje spridevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spridevalo št. 76.921.

Obergimpenn, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na oem, ko pri zdravilih.

V plehastih pudicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalesscière-Biscuits v pudicah in Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gl. 50 kr., 48 tas 4 gl. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gl.

Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarnah in specializiranih trgovcih; tudi razpošilja dunajska hiša na vse kraje po poštah zahvalnost ali povestih. V Ljubljani Ed. Mohr, J. Svoboda, lekar pri „zlatem oru“, v Reki pri lekarju J. Prodanu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviću, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru pri Andreoviču. (124)